

El meu diari (Records de la Matagalls)

Abril, 1999

Ja hi som pel tros! Ahir vespre se'm va despenjar el Jordi "que aquest any serà la desena, i n'hem de fer una de grossa!" Que hagi dit això deu ser que ja en té alguna de rumiada, m'hi jugaria alguna cosa.

... Ostres! Deu anys de Matagalls-Granollers! Qui ho havia de dir! Les Marxes de Regularitat ja no estaven de moda, i a algú se li va ocórrer de posar-nos al dia. "Si el que s'estila ara són les grans caminades, doncs fem-ne una! Del Matagalls a Granollers! A veure si això agrada més." I aquí ens tens, preparant la desena.

Maig, 1999

Veus com sí, que ja la portava rumiada? No és pas mala idea, això de l'itinerari reduït aquest, La Semi, (sí que sembla que enganxa bé el nom). De fet, aquest recorregut és el que feia molta gent, la gràcia és que es feien anar a buscar pels parents, i ara ens n'haurem de cuidar nosaltres, vet-ho aquí!

A veure, dues sortides, dues arribades, haurem de combinar bé els horaris dels avituallaments, si no ... I trobar més col·laboradors, a Samalús n'hi haurà d'haver dos grups. I on es podran aturar els autocars, a Samalús? Mira que és petit, allò! S'haurà d'anar a mirar bé.

Déu n'hi dó, la de canvis! Cada vegada que tenim la marxa pamada, se'ns acut de variar-la. Aquells primers anys en què no donàvem ni esmorzar, només begudes i prou. I vam baixar dos o tres anys per Llerona, que havíem de tenir algú a la via del tren, perquè n'hi havia que ni s'aturaven a mirar, si no els cridaves "l'alto". Va ser assenyat canviar el Pla de Llerona per Marata.

I els menjars, quins tràfecs! Aquella gran parada de fruits secs, ganyips, aperitius i begudes a l'arribada, a l'Agrupa. I la pena que feia que se'n llencessin tants. A la gent li entrava tot pels ulls, però després no s'ho podien menjar, perquè era tot plegat massa eixut. Va ser una bona idea, la coca. Poc enrenou, poca deixalla, i no en malbaraten ni el sucre. Ni engrunes no es veuen a terra!

Ara, que per canvi sonat, el de les butifarres. La gent esperava l'entrepà fred de formatge, mortadela, llonganissa, ... que ja feia un parell o tres d'anys que donàvem. Aleshores encara fèiem "l'itinerari antic", i l'esmorzar era al Coll de Palestrins. Veies a venir la corrua des del Sui, anaven apareixent i desapareixent entre els matolls bo i seguint les essés del caminó, i tot d'una començaven a ensumar la flaire de les butifarres. No s'emocionaven pas poc, en confirmar que, per comptes de l'embotit per triar, hi havia entrepà de butifarra calenta acabada de fer!

I l'any de la pluja? Va caure més aigua aquell mes de novembre que la que portem ara en mig any. Quina nit, els pobres controls que van dormir a muntanya!

Els de l'esmorzar dormien als cotxes perquè les tendes eren plenes d'aigua. I el diumenge a les 6 del matí, la gent fent cua per pujar als autocars, amb aquella fe, mentre semblava que tiressin l'aigua a cubells! Els autocars els van haver de deixar al Brull, i van arrencar a caminar tots encapalinats, per la carretera, cap a Coll Formic. No calia ni pensar en pujar i baixar el Matagalls, amb aquella fanguera. Ens vam alegrar tots que, més tard, s'aclarís el dia, i els obsequiés amb una panoràmica neta i lluminosa de tot el Vallès. S'ho havien ben guanyat!

Si es tornés a repetir una marxa passada per aigua com aquella, ens caldria cavilar més, ara, amb l'itinerari nou. Ens va costar decidir-nos, però va valer la pena. La travessia del Matagalls des de St. Marçal a Coll Formic li ha tret una mica del "format" de marxa, i l'ha feta més excursió. També va ser bo poder millorar la baixada. Era bonic passar per Cànoves, i parar a la plaça del poble, però aquell camí de descens era una trenca-cames. No tenim ni la meitat de turmells i genolls lesionats, ara.

De fet, pensant-ho bé, encara estarà bé això de la Semi. D'ençà del nou itinerari, la gent s'ha trobat obligada a pujar el Matagalls, no hi ha altre camí, i en canvi, en donar l'opció del recorregut reduït, saltant-se el Matagalls directament, convertim en "oficial" allò que ja volien fer molts. Sí, potser sí que agrada.

Juny, 1999

Em fa molt de riure aquest peu que volen posar als cartells d'aquest any. A mi ja m'agradava la bota, però diuen que s'ha quedat "una mica carca". Potser sí.

Bé, cartells i fultletons enllestits, ara caldrà anar per l'obsequi. Gairebé res, L'OBSEQUI.

Després de vuit anys de banderí.

Aquell banderí que els uns han criticat cada dia d'aquests vuit anys, que altres han colleccionat com "una relíquia impensable en aquests temps de materialisme i consumisme que corren", a d'altres no els ha fet ni fred ni calor, i uns darrers ni hi han parat atenció fins que s'han adonat que en tenien cinc o sis, i de sobte n'han fet un símbol.

Potser algun dia en farem algun altre.

Amb aquells serrellets que no eren mai del color que s'havia pretès que fossin. I amb aquells colors que sempre tenien una intensitat diferent a la que s'havia pretès que tinguessin. Eren únics, aquells banderins. Tots de coloraines, com els dibuixos que pengen de les parets de les classes de parvulari. Indexifrables, indescriptibles, entranables.

També hi ha hagut el pin de la Matagalls. Aquell pin gran, amb la bota verda. I dues samarretes, una amb la bota i l'altra amb la corrua de paraules.

Què fem, a veure, quin podrà ser el record escaient per a la Desena Matagalls-Granollers?

...

Potser fer-la, no?

Teresa Ventura